

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΒΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15.—Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ—ΜΑΙΟΣ.

Ὁ Ἀπρίλιος ἐννοεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ δροσεράς ἀναμνήσεις. Ἐὰν μᾶς ἀπενέμετό ποτε εὐκαιρία Πάριδος, ἡ Μιστριώτου εἰσηγητοῦ τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ, ὡς πρὸς τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὸ μὲν χιλιόδραχμον βραβεῖον θ' ἀπενέμομεν εἰς τὸν Ἰανουάριον, ἔχοντα τόσην ἀνάγκην δαπανῶν καὶ χρημάτων, ἀλλὰ τὸν στέφανον, ὅχι πλέον ἐκ δάφνης ἢ μυρσίνης, ἀλλὰ κατάφορτον ἐκ ρόδων, λευκῶν, πορφυρῶν, χρυσῶν, ἐρυθρῶν, ἐρυθρολευκῶν, βελουδένων, συνειλεγμένων ὄλων ἀπὸ τὸν ἀγανῆ ῥοδόκηπον τοῦ κ. Λεκάτη, ἀριθμοῦντα πεντακόσια εἶδη ρόδων μετὰ τῶν ποικιλιῶν των καὶ ἰσαριθμούς ὀνομασίας, τὸν στέφανον αὐτὸν θὰ τὸν ἀπενέμομεν εἰς τὸν Ἀπρίλιον, ὅχι τὸν Μάιον. Δι' ἡμᾶς ὁ Ἀπρίλιος εἶναι ὁ γλυκύτερος τῶν μηνῶν. Καὶ ἰδοὺ διατί. Μᾶς παρουσιάζεται πρῶτον ὡς κόρη, ἢ τοῦλάχιστον ὡς κόρος, τοῦτέστι παρθένος, καὶ ἀπόδειξις τὰ ἀρωματικά του σύμβολα, τὰ ἀπριλιάτικα, μᾶλλον κάλυκες ἢ τριαντάφυλλα, μὲ τὰ κλειδωμένα χειλάκια των, μὲ τὸ χρῶμα τῆς αἰδοῦς ἐπὶ τῶν παρθενικῶν παρεῖων των, ὡς καρὰσια ἐξαετῆ ἢ ἐπταετῆ, μὴ πατήσαντα εὐτυχῶς τὴν φλιάν τοῦ Ἀρσακείου. Διότι ἐν παρόδῳ πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὴν ἀττικὴν παρθενίαν, μὲ τὴν πρόωρον ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἀκόλαστον εἰσβολὴν τοῦ καύσωνος, τοῦ κοινορτοῦ καὶ τῆς Κατηγήσεως τοῦ Δαμασκηνοῦ εἰς τοὺς φυσιολογικοὺς πόρους τῆς θηλείας πλάσεως, μάλιστα εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν δυνάμεθα νὰ τὴν ἀναζητήσωμεν Ἐξ ἀντιθέτου πρὸς τὰ ἀπριλιάτικα, τὰ μαγιάτικα ἀνοικτὰ, ἐλεύθερα, ὡς ἀναιδεῖς περιπατητικαὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος, χωρὶς σύντροφον κανένα, φυλοφόρουντα εἰς τὴν πρώτην ἀφῆν καὶ βρευτοποιούμενα ἐπὶ τέλους — ἐκ πάθους καὶ ἀκολασίας—εἰς γλυκὸ ῥοδοζάχαρην.

Οὐδὲ εἶνε μόνη ἡ τῆς παρθενίας καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀντιθεσις μετὰξὺ Ἀπριλίου καὶ Μαΐου, τὸν ὅποιον οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέικαζον ὡς μεσήλικα, Νέγρην τινὰ γε-

ροντοπαλήκαρον προστίθενται εἰς τὴν ἀντιθεσιν αὐτὴν ἡ νεότης, τὸ ἀσάφες τοῦ αἰσθήματος, ἡ μετριοφροσύνη, ἡ σιωπὴ, μόλις διακοπτομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀηδόνος καὶ τοῦ τερετίσματος τῆς χειλιδόνος, τὸ νανούρισμα, τὸ συνεφῶδες, καὶ τὰ λειψάνα τῆς νυκτερινῆς ἀκόμη ὑγρασίας, συνδεδεμένης μὲ τὴν μελαγχολικὴν τοῦ οὐρανοῦ ἀπόλαυσιν

Ἡ ποίησις τοῦ Ἀπριλίου εἶνε γλυκεῖα ὡς ἄσμα τοῦ ἀγγλοῦ Τέννουζων, ἐνῶ ὁ Μάιος ἐγκλείει εἰς τὰ σπλάγγχνα του τὴν θέρημν τοῦ Μυσσέ καὶ τὸ πάθος τοῦ Βύρωνος. Πιστεύεις τὸν Ἀπρίλιον καὶ ἀπιστεῖς τὸν Μάιον. Ἐγεις ἐκεῖ καὶ θρησκείαν καὶ εὐρίσκεσαι ἐδῶ ἔρημος ἰδεώδους. Ὁ ἀπρίλιος σὲ νανουρίζει γλυκὰ γλυκὰ, ἐνῶ ὁ Μάιος σοῦ ταχυοῦδεῖ ἄσματα κραιπάλης. Ἀγαπᾶς τὸν Ἀπρίλιον καὶ ὀρᾶς τὸν Μάιον. Μὲ τὸν Ἀπρίλιον εἰσε ἀνοίξεις, νεότης, καὶ μὲ τὸν Μάιον ἀνήρ. Ἡ Χλωρίς ἐκείνου εἶνε λεπτὸν ἄρωμα τοῦ βουνοῦ καὶ ἡ Χλωρίς αὐτοῦ βαρὺ μῦρον κομμωτηρίου. Ἄν ἐγεννήθησαν κατ' ἀπρίλιον οἱ ἔρωτες τοῦ Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας, τοῦ Λεόνδρου καὶ τῆς Ἡρούς, ὁ Μάιος θὰ ἐθέρμανε τοὺς παχεῖς ἔρωτας τῆς Μαυρὸν Λεσκῶ. Τὸ κόκκινον τοῦ ἀπριλίου ἀντανάκλας εἰς τὸ φεράνυμόν του ῥόδον· ἀλλὰ τὸ κόκκινον τοῦ Μαΐου εἶνε τοῦ κερασιοῦ τὸ κόκκινον. Ζεῦξις τις ἢ Ἀπελλῆς ἠδύνατο νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Ἀπρίλιον γυμνόν, ἀλλὰ θὰ ἤδαιτο βεβαίως, καὶ Μακάρ ἐὰν ἦτο, ν' ἀπογυμνώσῃ τὸν Μάιον.

Διὰ τοῦτο ὁ Μάιος, ὡς μὴν τῶν ἀνθέων, εἶναι μὴν Ῥωμαϊκός, ὅχι ἑλληνικός. Ὑπενθυμίζει Καίσαρα καὶ Καλλιγούλαν, Λούκουλλον ἢ Καρακάλλαν, ὅχι Θεμιστοκλῆ ἢ Περικλῆ, ὅχι ἀκόμη Φρόνην ἢ Ἀσπασίαν. Διότι ἡ κυανῆ ἢ λευκὴ ἠδονὴ τῆς ἑλληνικῆς ἀκμῆς δὲν ἦτο ἢ πορφυρᾶ Ῥωμαϊκὴ ἠδονὴ τοῦ Ἐπικούρου καὶ τοῦ Λουκρητίου, οὐδὲ ἡ κάμνουσα ἐκείνη τῶν Ῥωμαϊκῶν βαλανείων καὶ τῶν Ἐταιρικῶν διελόγων τοῦ Λουκιανοῦ. Ἦτο ἠδονὴ σθεναρὰ, ἐν Δακτυλίῳ τῶν Νιβελοῦγγεν συνάπτουσα εἰς ἐν, δράμα καὶ μουσικὴν, φιλοσοφίαν καὶ σάρακα, Ἀσπασίαν καὶ Περικλῆ, Φρόνην καὶ τὴν Ἀκαδημίαν

των φιλοσόφων έραστών της. Έωρτάζετο δύο ήμέρας παρά τοίς Ρωμαίοις; και έφερε τύπον καθαρώς οργιαστικόν ή πρώτη Μαΐου ήτο άφιερωμένη τῇ Καλή Θεᾷ ήτο αποκλειστικῶς γυναικεία πνήγυρις. Συνηθροίζοντο ολαί αι Έστιάδες παρά τῷ Μεγάλῳ Ποντίφει. Ητο δὲ αὐστηρῶς άπηγορευμένη ή παρουσία ὄχι μόνον άνδρός, αλλά και παντός άρρενος ζώου. Έξεβάλλοντο εκ των οικιών ολα τὰ μη θηλυκά. Δέν ήσαν άνητημένοι τῇ ήμέρῃ εκείνη ούτε εικόνες άκόμη άνδρικοί. Τί έκαμον αι Έστιάδες παρά τῷ μεγάλῳ Ποντίφει ή άναμεταξύ των, ήμεῖς ως άνδρες άγνοοῦμεν. Αλλά βεβαίως ή Πρώτη Μαΐου ήτο ειδὴς τι προπαρσκευῆς τῆς Δευτέρας Μαΐου, ὅτε εωρτάζετο ή Χλωρίς, ὅτε τὰ φύλα συνανερμίνυντο ως παπαροῦναι εν μέσω των χλωρῶν αστάχων, ὅτε οι ποροι ήνοίγοντο προσδεχόμενοι ήδονήν, βοφῶντες φίλημα, άνταλλάσσοντες πῦρ, στεφανοῦμενοι άνθη.

Ο ρωμαϊκὸς Μάιος έλαβεν άλλο ὄνομα παρά τοίς Βυζαντινοίς: ὠνομάσθη Μαγιουμάς. Έκ τῆς παχύτητος τοῦ ὀνόματος συλλαμβάνετε τὸ λῖπος τῆς οὐσίας. Ο Μαγιουμάς αὐτός, κυλιόμενος ως χοῖρος εις τὴν σπαργώσαν τῆς Συρίας φύσιν, εις τοὺς Παρισίους τοῦ καιροῦ εκεινου, τὴν ἀκόλαστον Άντιόχειαν, ειχεν εκκενώσει ἐφ' εαυτοῦ ὅλην τὴν γαλθβανικὴν στήλην τῆς θρησκευτικῆς ευγλωττίας τοῦ Χρυσοστόμου, ὅστις και εις τὰ άνθη, και εις τὰ γυμνά, και εις τὸ θεάτρον, και τὴν μουσικὴν, και εις τὰς τουργμαχίας και τὰς ὄρχηστῆσεις εβλεπε παντοῦ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ και εζήτει νὰ προφυλάξῃ τὸ ποιμνίον του ἀπὸ των ὑπερβασίῶν τοιοῦτου ἐχθροῦ. Διότι οι Άντιοχεῖς δέν εχωράτεον. Ο Μαγιουμάς των διήκει οὔτε μίαν, οὔτε δύο ήμέρας, αλλά τριάκοντα τετηνάς παννυχίδας, κατά τὴν φρασσεολογίαν των τότε καιρῶν. Είχον τὴν παρῆρσιαν νὰ τὸν ὀνομάζωσι μῆνα των Ὀργίων και νὰ τὸν άφιερῶσιν εις τὸν Διόνυσον και τὴν Άρροδίτην, εις τὴν πανδαισίαν σαρκὸς και οἴνου, εις τὸ

ροδοστροφῆς σύμπλεγμα μέθης και έρωτος. Τοιαῦτα δὲ ήσαν τὰ τελούμενα κατά τὰς τριάκοντα αὐτὰς παννυχίδας, εις τὴν θερμὴν εκείνην γῆν τῆς έρωτικωτέρας βλαστῆσεως και πλάσεως, ὅπου τὸ κάλλος των γυναικῶν ήτο σχεδὸν ἑλληνικόν, πλέον των ὀφθαλμῶν βεβαμμένων εις τὸ ὑγρὸν τῆς ήδονῆς, και τὸν λεῖον, αλλά βαθὺν χρωματικῶν ὄν παρείχεν εις τὴν ἐπιδερμίδα ὁ καιῶν σχεδὸν ἀφρικανικὸς ήλιος, ὥστε αὐτοκράτορες σεμνοί, οι συμβασιλεῖς Ὀνώριος και Άρκαδιος, ήναγκάσθησαν νὰ παραπέμψουν σιδηροδέσιμον τὸν Μαγιουμᾶν εις τὸν Μεδρσεῖ, και πάλιν νὰ τὸν ἀπολύσουν, επαναστάντων των Άντιοχέων, ὡς ὅπου ἀπὸ ἀπαγορεύσεως εις ἐλευθερίαν και ἀπὸ ταῦτης εις εκείνην, ἐμπαρῆθη και αὐτός μαζί με ὅλην τὴν ἑλληνικὴν χλωρίδα ὑπὸ τὴν αὐχμηρὰν κατάκτησιν τοῦ ἀραβικοῦ ήλιου.

Και τώρα ὅτε οὔτε Έλληνες εμείναμεν, οὔτε Ρωμαῖοι εἰμεθα, αλλά ἄπλοῦστατα Ρωμαῖοι, οι Άθηναῖοι τοῦ Δανου Γεωργίου και τοῦ Βρεττανοῦ Τρικουπῆ, μετεβάλομεν τὸν ρωμαϊκὸν Μάιον και τὸν Συριακὸν Μαγιουμᾶν εις ἄθηναικὴν πρωτομαγιάν, ήτοι ἐκδρομὴν εις τὰ περιλίσινα λακκῶδη, ὑγρά, καρνεῖα και θεώματα, εις τὴν μελαγχολικὴν και σκονοκῦλιστον Κολοκυνθοῦν, εις τοὺς ἐρήμους Άμπελοκήπους και εις τὸ ἀσφυκτικὸν ἐκ τοῦ πλήθους και τοῦ ἀψήτου ποτοῦ Ζυθοπωλείον τοῦ Φίσερ. Ποῖος ἀπολαμβάνει ἀληθῆ πρωτομαγιάν, ἀρωμα βουνοῦ, και γλυκοχάραγμα, και γάλα ἀπὸ στάνην, και μάιον ἀπὸ ἀγροῦς και τρέξιμο και χορτοκύλισμα και μίαν ήμέραν καθαρώς ἀγροτικὴν; Τρέχουμεν ὄλοι μανιμάδες εις τὰ Πατήσια. Αλλά τί εινε τὰ Πατήσια; Η ἀχρειεστέρα ἄθηναικὴ ὁδός, ή ἐνώνουσα τὴν γῆν με τὸν ουρανὸν δι' ἀδιαβάτου στήλης χύματος. Αὐτὸ τὸ χῶμα, πρέπει ὄχι μόνον νὰ τὸ δικασίσης, νὰ τὸ πατήσης, νὰ τὸ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΔ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(13. ἀριθ. 285).

Άπελθούσης τῆς μαζῆς ἐξηκολούθησα τὸν μετὰ τῆς τουρκοπούλας μου διάλογον.

— Και τότε, τῇ εἰπόν, ποῦ με έκαμες και σ' ἀγάπησα τόσο πολὺ, τί μέλλει γενέσθαι;

Νὰ κάθῃσαι φρόνιμα και νὰ μὴ κάμῃς τρέλες και μᾶς πᾶρουν χαμπάρι.

— Και μπορεῖ ποτὲ ἄνθρωπος ερωτόληπτος νὰ κάμῃ φρόνιμα; Ὅταν ὁ έρως παρῆ, ὑγίαινε φρόνησις. Ἐπειτα, τί, εχεις σκοπὸ ἔτσι νὰ κάθωμαι νὰ σε βλέπω και νὰ με βλέπῃς;

— Και τί θέλεις;

— Νὰ περῶθῃμε.

— Α, αὐτὸ δέν κάνει.

— Πῶς δέν κάνει; Ἡμεῖς τὸ κάμουμε και κάμει.

— Δέν μᾶς ἀφίνουν ὅμως ὁ πατέρας και ή μάνα.

— « Ὅταν θέλῃ ή νύφη και ὁ γαμπρός τίποτα δέν εινε ὁ πεθερός. » Ἐτσι τὸ έκαμε και ή ὠραία Ἐλένη τοῦ Μενελάου. Ἀγάπησε τὸν Πάρη, τὸν πῆρε κ' ἐφυγε, ἔνεκα τοῦ ὀποίου και εἶγινε ὁ πόλεμος τῆς Τρωάδος. Και ἐγὼ ἔτσι, ἂν σε πάρω και σε πάγω στὴν Ἀθήνα θὰ σηκωθοῦν ὄλοι οι Έλληνες νὰ πολεμήσουν ἐναντίον των Τούρκων, ὄχι ὅμως και νὰ ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ σε πᾶρουν πίσω.

— Δέν κάνει νὰ σκοτωθοῦν τόσοι ἄνθρωποι γιὰ μᾶς.

— Και τί μᾶς μέλλει; Δέν πᾶν νὰ σκοτωθοῦν ὄσοι θέλουν. Ἐτσι κ' ἔτσι πόλεμος εινε ποῦ εινε.

— Φθάνει πλέον ὅσα εἶπαμε, τώρα εινε καιρός νὰ πηγαίνης μὴ τύχη και μᾶς ἐνοήσουν και ἐπειτα πλέον δέν εισαι γιὰ ζωή.

— Και ποτὲ θὰ σε ξανακίδω, διότι πρέπει νὰ ζήρῃς, ὅτι εις τὸ ἐξῆς δέν μπορῶ νὰ κάμω τὸν τρελλό. Τώρα εβαλα γινῶσι.

— Ἐννοια σου, ἐγὼ θὰ σε εἰδοποιῶ με τὴν ἀραπίνα.

Μετὰ τὰ λεχθέντα έκαμα μιὰ μετάνοια και λαθῶν τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα, ἀρθεῖσάν μοι ἐλευθέρην, ήσπᾶσθην αὐτὴν με ὑποτρέμοντα χεῖλην.

Ἐξελθὼν τοῦ κήπου ἔβην πρὸς τὴν οἰκίαν μου, ἐν ἣ ἀρῆθην εις ρεμβασμούς, πολυειδεῖς σκέψεις και σχέδια.

Ἐπειτα μῶ κατέβη ὁ οἶστρος ὁ έρωτικὸς και ἤρξάνην γράφων.

περιβλήθῃς, νὰ τὸ ἀναπνεύσης, αλλά αὐτόχρομα και νὰ τὸ γευθῆς, και νὰ τὸ μασίσης και νὰ τὸ χωνεύσης. Ποῖον δὲ εινε τὸ γέρας τῆς κοινοροδρομίας αὐτῆς, ποῖος εινε ὁ παράδεισος τῆς Καλάσεως αὐτῆς; Ὁ μικρὸς Κῆπος τοῦ Ζυθοπωλείου τοῦ Φίσερ, ὅπου δέν εχεις καθισμα νὰ ἀναπαυθῆς, ἀέρα νὰ ἀναπνεύσης και ἀναψυκτικὸν νὰ δροσίσῃς. Ὁ ζυθος τῆ ἐσπέρας αὐτῆ εινα χειρότερος, παρά ποτε, ἀψιτος, καιῶν ως νιτρικὸς ἀργυρος, δύσπεπτος, ζαλιστικὸς. Πῶς ἐπίμετρον κινδυνεύεις νὰ πκηθῆς ὑπὸ των ἑμαξῶν, ἐὰν εισαι πεζός, κεκοπιακὸς δὲ, καθιδρωσ, ἀπνηροημένος, βλασφημῶν, ἐπιστρέφεις εις τὴν κλίνην σου ως πρὸς σωτηρίαν, εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν τοῦ Σούτσου και τοῦ Κυριακοῦ—οἱ ὀποῖοι ἐν παρόδῳ δέν εχουν Θεὸν—ὅτι εώρτασες κ' ἐφέτος τὴν πρωτομαγιάν.

Αἱ Ἀθηναῖοι δέν εχουν πνεύμονας, διὰ νὰ ἀναπνεύσουν. Εἶναι πόλις ξηρὰ, μαραμμένη, κατεσκληκυῖα, ὡς ἀπόφαιτος τοῦ Νοσοκομείου τῆς Ἐλπίδος. Δέν εχει νερό, δέν εχει πρασιναδες, δέν εχει Πράτερ, δέν εχει Ἡλύσια Πεδία, δέν εχει Πικαδίλι. Εχει τὸ δύσοσμον Περιβόλι τῆς Πλατείας Συντάγματος, εχει τὸν ἀπελπιστικὸν Κῆπον τοῦ Κλαυθμῶνος, εχει τὸν ὑπὸ τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν των Ταμπάκων Βοταρικὸν τῆς, εχει τὸν Βασιλικὸν Κῆπον οὐ ή εισὸς ἐπιτρέπεται περὶ τὸ μεσονύκτιον και δέν ἐπιτρέπεται τὴν αὐγὴν, εχομεν πρὸς τούτοις τὰ ὕδοήκοντα ἄνευ ὕδατος και καθαριότητος οὐρητήρια τῆς πρωτεούσης, ἐστίας πανώλους και Σούτσου, εχομεν τὴν ἀνοικτὴν ὑπόνομον τῆς Βαθειας, εχομεν τὰ πράσινα λιμνάσματα τοῦ Ἰλισσοῦ, εχομεν τὰ ἀπείσιτα χριστασβεστομάματα τῆς ἀστυνομίας, εχομεν παντοῦ τὰ χοιροστάσια και τὰς μάνδρας μας, εχομεν τοὺς στρατώνας ἐντὸς των οικιῶν μας, εχομεν περὶ τὴν 8ην τοὺς ὀποκτόνους σαλπικητάς των διαφόρων σημάτων, εχομεν τὸν

Ἴπποσιδηρόδρομον διατρέχοντα ἀντὶ δεκαπέντε λεπτῶν ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ ἀπὸ τῆς Πλατείας Συντάγματος εις τὴν Πλατείαν Ὀμονοίας διάστημα, εχομεν ἐπίσης τοὺς ὠκεκνοὺς και τὰς θαλάσσας τοῦ Ρηγοπούλου με τὴν περὶ πλανήτου πρόνοιαν, και τὴν ἐκτεταμένην κεραιολογίαν ἐντὸς τῆς Βουλῆς, τὰς κτηνοβάσιαις τοῦ Δημητρακίη, τὰς ἐν παντὶ και πάντοτε ἀπολογίας τοῦ Κουμουνοῦρου, τὴν ἐπὶ τοῦ βήματος στάσιν Μαθῶνας τοῦ Δεληγιάννη, τὰς μετοχὰς τῆς Ἡπειροθεσσαλίας, τὸ κάλυπτο τοῦ Τῦρ δανεισθέντος δύο ἑκατοστάρικα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ Καλαμακιοῦ, ὅλα τὰ μεσιτικὰ τῆς Ὀδοῦ Αἰόλου, τὴν ἐπὶ τῆς Ὑγείας Ἐπιτροπὴν, τὴν συμβουλήν τοῦ Παπαμιχαλοπούλου νὰ κηρὶ τὸ Ταμεῖον Θηβῶν και τὴν παρεμπόδισιν τῆς κέρης Βελένδζα διότι ή οἰκία ἀνήκεν εις αὐτὴν, τὴν Κιστανιώτισαν, τὰς Ἀδάμας, τὴν πλειοψηφίαν και τὸν Παλαμήδην μεταμορφωθέντα εις οὐρᾶν τοῦ Δεληγιάννη, ὡστε quand on voit la queue, κτλ. κτλ.

Ἡ χρυσομάλλη Μαῖς, ἡδύνασο νὰ ἐπισκέπτῃσαι τὴν Λισβόννην ή τὸ Ἀμβούργον, τὴν Προβηγκίαν ή τὸ Ἀλγέριον, τὴν Αὐστραλίαν ή τὴν Κιγινάτην τοῦ Ῥηγόλη, ἀλλ' εις Ἀθήνας ήσο περιπτὸς, εισαι πλεονάζων, ὡς εις ἐτι Δεληγιάννης, εις ἐτι δημαρχος, εις ἐτι Βιζυηνὸς «και τότε φτοῦν σ' τὸ πρόσωπο και τότε δζαβερίζου» και εἰμεθα ήμεῖς, ἀλλοίμονον! χορτάτοι μέχρι κόρου ἀπὸ Βιζυηνούς, Δημάρχους και Δεληγιάννηδες. Α! Μάη, Μάη, δύνασαι νὰ ἔλθῃς ἐὰν θέλῃς, ἡδύνασο ὅμως και νὰ μὴν ἔλθῃς.

Καλεδᾶν.

«Πουλί μου τρυφερό!

Ἄφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον, ὁ ὕπνος ἀπέδρα των βλεφάρων μου διὰ παντός.

Συστρέφομαι ἐπὶ τῆς κλίνης μου ὡς ὄφεις δίχα κοπις.

Πονῶ.

Σὲ λατρεύω ὡς ἄλλον θεὸν μου, σὲ λατρεύω διότι εἶσαι ἀξία λατρείας, διότι εἶσαι ἀγγελος ἀληθῆς, ἀγγελος παραδείσου.

Ἐὰν ήτο δυνατὸν νὰ διαρρήξῃς τὴν καρδίαν μου ήθελες ἰδῆ ἐν μέσω αὐτῆς ἀποτυπωμένην τὴν εἰκόνα σου, ζωηρὰν, ὡς εἶσαι σὺ, θαλλουσαν, ὡς σὺ, και ἀκτινοβολοῦσαν, ὡς σὺ.

Ἄνισως ἐξουσίαζα και βασιλέως θρόνον,

τὸν θρόνον εθυσίαζα δι' ἐν σου βλέμμα μόνον.

Σὲ, σὲ ὅπου πηγαῖνω, σὲ, σὲ, ὅπου σταθῶ,

Σὲ, σὲ μόνην λατρεύω, σὲ, σὲ, μόνον ποθῶ.

Διατί νὰ σε εἶδω; Διατί νὰ σ' ἀπαντήσω; Οὐδὲν πλέον ἐν τῷ κόσμῳ μοι εινε γλυκὺ ἄνευ σοῦ, οὐδὲν με θέλγει μακρὰν σοῦ.

Εἶθε νὰ μὴ ἐγεννώμην, εἶθε νὰ μὴ σε εβλεπον, ήθελα τέλος νὰ ἔπαυα τὸ ζῆν, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὰ ἔχην μου τὰ ἔχην σου συνήτησαν.

Ἄχι, δέν ἐπλάσθῃς σὺ δι' ἐμέ, ἐπλάσθῃς δι' ἄλλον κόσμον, ἐπλάσθῃς νὰ κοσμήῃς τὸν παράδεισον.

Τί αἰσθάνομαι μοι εινα ἀδύνατον νὰ σοι ἐκφράσω.

Ἡ γλώσσά μου μπερδεύεται και τὸ λογικόν μου σταματᾶ.

Πῶς θὰ ζῆσω ἄνευ σοῦ; δέν με φρονεύεις καλλίτερον, ἀφοῦ πέφρωται νὰ ζῆσω μακρὰν σοῦ.

Ἦγρὸν ἀπὸ τὰ δάκρυα ἀφῆκα προσκεφάλι,

και γράφω ἀφοῦ μ' ἀπέβαλε τοῦ ὕπνου ή ἀγκάλη;

Τοῦ έρωτος με τάραξαν φροντίδες περίσσαι,

Ἄ κάμψου, εἶμαι δύστηνος, στεναλῶ διὰ σέ.

Ἄλλο ἀπὸ ἀρόρασιν δέν σοῦ ζητῶ σκληρὰ

τὴν φλόγα ποῦ μοῦ ἀναψες δέν σβύνει με ἀέρα.

Δέν ήξευρα πῶς ἀγγελοι στὸν κόσμον κοτεβαίνου;

Και πῶς μορφήν ἀνθρωπινὴν ἐνόησε λαβαίνου.

Κ' ἐνόμισα στα σύννεφα πῶς σ' εἶδα ὁ φτωχός,

σπλαγγνίσου τὸν ταλαίπωρον ποῦ κλαίει δυστυχώς;

των φιλοσόφων εραστών της. Έωρτάζετο δύο ημέρας παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις; καὶ ἔφερε τύπον καθαρῶς ὀργιαστικόν ἢ πρώτη Μαΐου ἦτο ἀφιερωμένη τῇ Καλῇ Θεᾷ ἦτο ἀποκλειστικῶς γυναικεία πικνήγυρις. Συνηθίζοντο ὅλοι αἱ Ἐστιάδες παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ποντίφει. Ἦτο δὲ αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη ἡ παρούσα ὄχι μόνον ἀνδρῶς, ἀλλὰ καὶ παντός ἀρρένου ζώου. Ἐξεβάλλοντο ἐκ τῶν οἰκιῶν ὅλα τὰ μὴ θηλυκά. Δὲν ἦσαν ἀνηρημένοι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ οὔτε εἰκόνες ἀκόμη ἀνδρῶν. Τί ἔκανον αἱ Ἐστιάδες; παρὰ τῷ μεγάλῳ Ποντίφει ἢ ἀναμεταζῶ των, ἡμεῖς ὡς ἄνδρες ἀγνοοῦμεν. Ἀλλὰ βεβαίως ἡ Πρώτη Μαΐου ἦτο εἰδὸς τι προπαρρασκυῆς τῆς Δευτέρας Μαΐου, ὅτε ἔωρτάζετο ἡ Χλωρίς, ὅτε τὰ φύλα συνανειμίγνυτο ὡς παπαροῦναι ἐν μέσῳ τῶν χλωρῶν ἀστάσεων, ὅτε οἱ πόροι ἠνοίγοντο προσδεχόμενοι ἡδονὴν, βοφῶντες φίλιμα, ἀνταλλάσσοντες πῦρ, στεφανοῦμενοι ἀνθῆ.

Ὁ Ῥωμαϊκὸς Μάιος ἐλάβεν ἄλλο ὄνομα παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ὠνομάθη Μαγιουμάς. Ἐκ τῆς παχύτητος τοῦ ὀνόματος συλλαμβάνετε τὸ λίπος τῆς οὐσίας. Ὁ Μαγιουμάς αὐτὸς, κυλιόμενος ὡς χοῖρος εἰς τὴν σπαργώσαν τῆς Συρίας φύσιν, εἰς τοὺς Περσίους τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τὴν ἀκόλαστον Ἀντιόχειαν, εἶχεν ἐκκενώσει ἐφ' ἑαυτοῦ ὅλην τὴν γαλθανικὴν στήλην τῆς θρησκευτικῆς εὐγλωττίας τοῦ Χρυσοστόμου, ὅστις καὶ εἰς τὰ ἄνθη, καὶ εἰς τὰ γυμνά, καὶ εἰς τὸ θέατρον, καὶ τὴν μουσικὴν, καὶ εἰς τὰς ταυρομαχίας καὶ τὰς ὀρηκτικότητας ἐβλεπε παντοῦ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ καὶ ἐζήτει νὰ προφυλάξῃ τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ τῶν ὑπερβασίῶν τοιοῦτου ἐχθροῦ. Διότι οἱ Ἀντιοχεῖς δὲν ἐχωράτεον. Ὁ Μαγιουμάς των διήκοι οὔτε μίαν, οὔτε δύο ἡμέρας, ἀλλὰ τριάκοντα τετρακτὰς *παννυχίδας*, κατὰ τὴν φρασεολογίαν τῶν τότε καιρῶν. Εἶχαν τὴν παρρησίαν νὰ τὸν ὀνομάζωσι μῆνα τῶν Ὁργίων καὶ νὰ τὸν ἀφιερῶσιν εἰς τὸν Διόνυσον καὶ τὴν Ἀρροδίτην, εἰς τὴν πανδαίσιαν σαρκὸς καὶ οἴνου, εἰς τὸ

ῥοδοστῆφες σύμπλεγμα μέθης καὶ ἔρωτος. Τοιαῦτα δὲ ἦσαν τὰ τελοῦμενα κατὰ τὰς τριάκοντα αὐτὰς παννυχίδας, εἰς τὴν θερμὴν ἐκείνην γῆν τῆς ἐρωτικωτέρας βλαστήσεως καὶ πλάσεως, ὅπου τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν ἦτο σχεδὸν ἑλληνικόν, πλέον τῶν ὀφθαλμῶν βεβαμμένων εἰς τὸ ὑγρὸν τῆς ἡδονῆς, καὶ τὸν λεῖον, ἀλλὰ βαθὺν χρωματισμὸν ἐν παρείχεν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα ὁ καίωσιν σχεδὸν ἀφρικανικὸς ἥλιος, ὥστε αὐτοκράτορες σεμνοί, οἱ συμβασιλεῖς Ὀνώριος καὶ Ἀρχάδιος, ἠναγκάσθησαν νὰ παραπέμψουν σιδηροδέσμιοι τὸν Μαγιουμὰν εἰς τὸν Μεδρῆσῆ, καὶ πάλιν νὰ τὸν ἀπολύσουν, ἐπαναστάντων τῶν Ἀντιοχεῶν, ἕως ὅτου ἀπὸ ἀπαγορεύσεως εἰς ἐλευθερίαν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκείνην, ἐμπαρῆθη καὶ αὐτὸς μαζὺ μὲ ὅλην τὴν ἑλληνικὴν χλωρίδα ὑπὸ τὴν αὐχμηρὰν κατάρκτησιν τοῦ ἀραβικοῦ ἡλίου.

Καὶ τώρα ὅτε οὔτε Ἕλληνες ἐμείναμεν, οὔτε Ῥωμαῖοι εἰμῆθα, ἀλλὰ ἀπλούστατα Ῥωμαῖοι, οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ Δαυνοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ Βρεττανοῦ Τρικούπη, μετεβλόμεν τὸν Ῥωμαϊκὸν Μάιον καὶ τὸν Συριακὸν Μαγιουμὰν εἰς ἀθηναϊκὴν *πρωτομαγίαν*, ἦτοι ἐκδρομὴν εἰς τὰ περιλίσια λακκώδη, ὑγρά, καφενεῖα καὶ θεάματα, εἰς τὴν μελαγχολικὴν καὶ σκονοκύλιστον Κολοκυνθοῦν, εἰς τοὺς ἐρήμους Ἀμπελοκήπους καὶ εἰς τὸ ἀσφυκτικὸν ἐκ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ ἀψήτου ποτοῦ Ζυθοπωλείου τοῦ Φίσερ. Ποῖος ἀπολαμβάνει ἀληθῆ *πρωτομαγίαν*, ἀρωμα βουνοῦ, καὶ γλυκοχάραγμα, καὶ γάλα ἀπὸ στάνην, καὶ μάιον ἀπὸ ἀγρούς καὶ τρέξιμο καὶ χορτοκύλισμα καὶ μίαν ἡμέραν καθαρῶς ἀγροτικὴν; Τρέχουμεν ὅλοι μανιῶδες εἰς τὰ Πατήσια. Ἀλλὰ τί εἶνε τὰ Πατήσια; Ἡ ἀρχαιεσττέρα ἀθηναϊκὴ ὁδὸς, ἡ ἐνώνοσα τὴν γῆν μὲ τὸν ουρανὸν δι' ἀδιαβάτου στήλης χύματος. Αὐτὸ τὸ χῶμα, πρέπει ὄχι μόνον νὰ τὸ διασχίσης, νὰ τὸ πατήσης, νὰ τὸ

— Δὲν μᾶς ἀφίνουν ὅμως ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα.
 — Ἔστιν ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρὸς τίποτα δὲν εἶνε ὁ πεθερός. Ἔτσι τὸ ἔκαμε καὶ ἡ ὠραία Ἐλένη τοῦ Μενελάου. Ἀγάπησε τὸν Πάρη, τὸν πῆρε κ' ἔφυγε, ἕνεκα τοῦ ὀποίου καὶ ἔγινε ὁ πόλεμος τῆς Τρωάδος. Καὶ ἐγὼ ἔτσι, ἂν σὲ πάρω καὶ σὲ πάγω στὴν Ἀθήνα θὰ σηκωθοῦν ὅλοι οἱ Ἕλληνες νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῶν Τούρκων, ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ σὲ πάρουν πίσω.
 — Δὲν κάνει νὰ σκοτωθοῦν τόσοι ἄνθρωποι γιὰ μᾶς.
 — Καὶ τί μᾶς μέλλει; Δὲν πᾶν νὰ σκοτωθοῦν ὅσοι θέλουν. Ἔτσι κ' ἔτσι πόλεμος εἶνε ποῦ εἶνε.
 — Φθάνει πλέον ὅσα εἶπαμε, τώρα εἶνε καιρὸς νὰ πηγαίνης μὴ τύχη καὶ μᾶς ἐννοήσουν καὶ ἐπειτα πλέον δὲν εἶσαι γιὰ ζωὴ.
 — Καὶ πότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ, διότι πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν μπορῶ νὰ κάμω τὸν τρελλό. Τώρα ἐβλάω γινῶσι.
 — Ἐννοῖα σου, ἐγὼ θὰ σὲ εἰδοποιῶ μὲ τὴν ἀραπίνα.
 Μετὰ τὰ λεχθέντα ἔκαμα μιὰ μετάνοια καὶ λαβῶν τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα, ἀρεθεῖσάν μοι ἐλευθερὰν, ἠσπᾶσθην αὐτὴν μὲ ὑποτρέμοντα χεῖλη.
 Ἐξελθὼν τοῦ κήπου ἔβην πρὸς τὴν οἰκίαν μου, ἐν ἣ ἀρέθην εἰς ρεμβασμούς, πολυειδεῖς σκέψεις καὶ σχέδια.
 Ἐπειτα μοῦ κατέβη ὁ οἰστρος ὁ ἐρωτικὸς καὶ ἠρᾶ μὴν γράφων.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΔ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(13. φηθ. 285).

Ἀπελθούσης τῆς μαύρης ἐξηκολούθησα τὸν μετὰ τῆς τουρκοπούλας μου διάλογον.

— Καὶ τόρα, τῆ εἶπον, ποῦ με ἔκαμες καὶ σ' ἀγάπησα τόσο πολὺ, τί μέλλει γενέσθαι;

Νὰ κάθῃσαι φρόνιμα καὶ νὰ μὴ κάμης τρέλες καὶ μᾶς πᾶρουν χαμπάρι.

— Καὶ μπορεῖ ποτὲ ἄνθρωπος ἐρωτόληπτος νὰ κάμῃ φρόνιμα; Ὅταν ὁ ἔρωσ παρῆ, ὑγίαινε φρόνησις. Ἐπειτα, τί, ἔχεις σκοπὸ ἔτσι νὰ κάθωμαι νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ με βλέπης;

— Καὶ τί θέλεις;

— Νὰ παρῶμαι.

— Ἄ, αὐτὸ δὲν κάνει.

— Πῶς δὲν κάνει; Ἡμεῖς τὸ κάμομε καὶ κάμει.

περιβληθῆς, νὰ τὸ ἀναπνεύσης, ἀλλὰ αὐτόχρονα καὶ νὰ τὸ γευθῆς, καὶ νὰ τὸ μασήσης καὶ νὰ τὸ χωνεύσης. Ποῖον δὲ εἶνε τὸ γέρας τῆς κονιοροδρομίας αὐτῆς, ποῖος εἶνε ὁ παραδεισὸς τῆς Κολάσεως αὐτῆς; Ὁ μικρὸς Κῆπος τοῦ Ζυθοπωλείου τοῦ Φίσερ, ὅπου δὲν ἔχεις κάθισμα νὰ ἀναπαυθῆς, ἀέρα νὰ ἀναπνεύσης καὶ ἀναψυκτικὸν νὰ δροσίσῃς. Ὁ ζυθὸς τῆ ἐσπέρα αὐτῆ εἶνε χειρότερος, παρὰ ποτε, ἄψιτος, καίωσιν ὡς νιτρικὸς ἀργυρὸς, δύσπεπτος, ζαλιστικὸς. Πῶς ἐπίμετρον κινδυνεύεις νὰ πατηθῆς ὑπὸ τῶν ἀμαζῶν, ἐὰν εἶσαι πεζός, κεκοπιακὸς δὲ, κἀθιδρωσ, ἀπηδημένος, βλασφημῶν, ἐπιστρέφεις εἰς τὴν κλίνην σου ὡς πρὸς σωτηρίαν, εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν τοῦ Σούτου καὶ τοῦ Κυριακοῦ—οἱ ὅποιοι ἐν παρόδῳ δὲν ἔχουν Θεὸν—ὅτι ἐώρτασες κ' ἐφέτος τὴν πρωτομαγίαν.

Αἱ Ἀθηναὶ δὲν ἔχουν πνεύμονας, διὰ νὰ ἀναπνεύσουν. Εἶνε πόλις ξηρὰ, μαρκαμένη, κατεσκληκυῖα, ὡς ἀπόσοιτος τοῦ Νοσοκομείου τῆς Ἐλπίδος. Δὲν ἔχει νερό, δὲν ἔχει πρασιναδες, δὲν ἔχει Πράτερ, δὲν ἔχει Ἡλύσια Πεδία, δὲν ἔχει Πικαδίλυ' ἔχει τὸ δύσοσμον Περιβόλι τῆς Πλατείας Συντάγματος, ἔχει τὸν ἀπελπιστικὸν Κῆπον τοῦ Κλαυθιῶνος, ἔχει τὸν ὑπὸ τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν τῶν Ταμπάκικων Βοτανικῶν τῆς, ἔχει τὸν Βασιλικὸν Κῆπον οὗ ἡ εἰσοδος ἐπιτρέπεται περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ δὲν ἐπιτρέπεται τὴν αὐγὴν, ἔχομεν πρὸς τοῦτοις τὰ ὀγδοήκοντα ἄνευ ὕδατος καὶ καθαριότητος οὐρητήρια τῆς πρωτεύουσας, ἐστίας πανώλους καὶ Σούτσου, ἔχομεν τὴν ἀνοικτὴν ὑπόνομον τῆς Βαθειᾶς, ἔχομεν τὰ πράσινα λιμνάσματα τοῦ Πισσοῦ, ἔχομεν τὰ ἀπαισία χρυσασβεστάματα τῆς ἀστυνομίας, ἔχομεν παντοῦ τὰ χοιροστάσια καὶ τὰς μάνδρας μας, ἔχομεν τοὺς στρατῶνας ἐντὸς τῶν οἰκιῶν μας, ἔχομεν περὶ τὴν θῆν τοὺς ὠτοκτόνους σαλπικτὰς τῶν διαφόρων *σμιμάτων*, ἔχομεν τὸν

Ἴπποσιδηρόδρομον διατρέχοντα ἀντὶ δεκαπέντε λεπτῶν ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ ἀπὸ τῆς Πλατείας Συντάγματος εἰς τὴν Πλατείαν Ὀμοιοῖας διάστημα, ἔχομεν ἐπίσης τοὺς ὠκεκνοὺς καὶ τὰς θαλάσσας τοῦ Ρηγοπούλου μὲ τὴν περὶ πλανήτου πρόνοιαν, καὶ τὴν ἐκτεταμένην κεραιολογίαν ἐντὸς τῆς Βουλῆς, τὰς κτηνοβοσκίας τοῦ Δημητρακῆλη, τὰς ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἀπολογίας τοῦ Κουμουνοῦρου, τὴν ἐπὶ τοῦ βήματος στάσιν *Μαδόνας* τοῦ Δεληγιάννη, τὰς μετοχὰς τῆς *Ἠπειροθεσσαλίας*, τὸ κόλπο τοῦ Τύρ δανεισθέντος δύο ἑκατοστάριχα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ Καλαμακισοῦ, ὅλα τὰ μεσιτικὰ τῆς Ὀδοῦ Αἰόλου, τὴν ἐπὶ τῆς Ὑγείας Ἐπιτροπὴν, τὴν συμβουλὴν τοῦ Παπαμιχαλοπούλου νὰ κατὰ τὸ Ταμεῖον Θηβῶν καὶ τὴν παρεμπόδισιν τῆς κόρης Βελένδζα διότι ἡ οἰκία ἀνήκεν εἰς αὐτὴν, τὴν Καστανιώτισαν, τὰς Ἀδάμας, τὴν πλειοψηφίαν καὶ τὸν Παλαμήδην μεταμορφωθέντα εἰς οὐρὰν τοῦ Δεληγιάννη, ὥστε quand on voit la queue, κτλ. κτλ.

Ὁ χρυσομάλλῃ Μαίε, ἡδύνασο νὰ ἐπισκέπτεσαι τὴν Λισβόννην ἢ τὸ Ἀμβούργον, τὴν Προβηγκίαν ἢ τὸ Ἀλγέριον, τὴν Αὐστραλίαν ἢ τὴν Κιγκινιάτην τοῦ Ῥηγόλη, ἀλλ' εἰς Ἀθήνας ἴσο περιττὸς, εἶσαι πλεονάζων, ὡς εἰς ἐτι Δεληγιάννης, εἰς ἐτι Δημάρχος, εἰς ἐτι Βιζυηνὸς «καὶ τότε φτοῦν σ' τὸ πρόσωπο καὶ τότε δζαβελλίζουν» καὶ εἰμῆθα ἡμεῖς, ἀλλοίμονον! χορτάτοι μέχρι κόρου ἀπὸ Βιζυηνούς, Δημάρχους καὶ Δεληγιάννηδες. Ἄ! Μάη, Μάη, δύνασαι νὰ ἐλθῆς ἐὰν θέλῃς, ἡδύνασο ὅμως καὶ νὰ μὴν ἐλθῆς.

Καλεῖσάν.

«Πουλὶ μου τρυφερό!
 Ἄφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον, ὁ ὕπνος ἀπέδρα τῶν βλεφάρων μου διὰ παντός.
 Συστρέφομαι ἐπὶ τῆς κλίνης μου ὡς ὄφρις δίχα κοπεῖς.
 Πονῶ.
 Σὲ λατρεύω ὡς ἄλλον θεόν μου, σὲ λατρεύω διότι εἶσαι ἄξια λατρείας, διότι εἶσαι ἄγγελος ἀληθῆς, ἄγγελος παραδείσου.
 Ὡς ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρρήξῃς τὴν καρδίαν μου ἠθελες ἰδῆ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀποτυπωμένην τὴν εἰκόνα σου, ζωηρὰν, ὡς εἶσαι σὺ, θάλλουσαν, ὡς σὺ, καὶ ἀκτινοβολοῦσαν, ὡς σὺ.
 Ἄνισως ἐξουσίαζα καὶ βασιλεύω θρόνον, τὸν θρόνον ἐθυσίαζα δι' ἐν σου βλέμμα μόνον.
 Σὲ, σὲ ὅπου πηγαίνω, σὲ, σὲ, ὅπου σταθῶ,
 Σὲ, σὲ μόνην λατρεύω, σὲ, σὲ, μόνον ποθῶ.

Διατὶ νὰ σὲ εἶδω; Διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω; Οὐδὲν πλέον ἐν τῷ κόσμῳ μοι εἶνε γλυκὺ ἄνευ σοῦ, οὐδὲν με θέλγει μακρὰν σοῦ.
 Εἶθε νὰ μὴ ἐγεννώμην, εἶθε νὰ μὴ σὲ ἐβλεπον, ἤθελα τέλος νὰ ἔπαυα τὸ ζῆν, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὰ ἴχνη μου τὰ ἴχνη σου συνήτησαν.

Ὅχι, δὲν ἐπλάσθης σὺ δι' ἐμέ, ἐπλάσθης δι' ἄλλον κόσμον, ἐπλάσθης νὰ κομῆς τὸν παραδεισον.
 Τί αἰσθάνομαι μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ σοὶ ἐκφράσω.
 Ἡ γλῶσσά μου μπερδεύεται καὶ τὸ λογικὸν μου σταματᾷ.
 Πῶς θὰ ζήσω ἄνευ σοῦ; δὲν με φονεύεις καλλίτερον, ἀφοῦ πέπτωκι νὰ ζήσω μακρὰν σοῦ.

Ἵγρὸν ἀπὸ τὰ δάκρυα ἀφῆκα προσκεφάλι, καὶ γράφω ἀφοῦ μ' ἀπέβαλε τοῦ ὕπνου ἡ ἀγκάλη; Τοῦ ἔρωτος μὲ τάρραξαν φροντίδες περίσσεια, Ὡς κάμψου, εἰμαι δύστηνος, στεναζῶ διὰ σέ.

Ἄλλο ἀπὸ ἀκρόασιν δὲν σοῦ ζητῶ σκληρὰ τὴν φλόγα ποῦ μοῦ ἀναψες δὲν σβύνει μὲ ἀέρα.

Δὲν ἤξευρα πῶς ἄγγελοι στὸν κόσμον κοτεβάζουν; Καὶ πῶς μορφήν ἀνθρωπινὴν ἐνίοτε λαβαίνουν. Κ' ἐνόμισα στὰ σύννεφα πῶς σ' εἶδα ὁ φτωγὸς, σπλαγγίσιον τὸν ταλαίπωρον ποῦ κλιζῶ δυστυχῶς;

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ.

Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά!... παντού δροσιά και χάρη, γιορτάζει το τριαντάφυλλο, ή χρυσταλλένια βρύσι, ή κάμπος, ή άγριολούλουδο, το πράσινο χορτάρι, κάθε πουλι, κάθε ζώη, που φαίνεται 'στη φύσι' Γιορτάζουν και οι Έρωτες, ή Μούσαις και ή Χάρες, γιορτάζουν και οι γάδοι με της σεμνής γαδάρης.

Όλα γιορτάζουν, τίποτε άκίνητο δέν μένει, είναι το μόνο ζωντανό του κόσμου πανηγύρι 'στης πράσιναίς της ώμορφιάς ή άνοιξης 'ντυμένη, παντού ζώη και βλάστησι και μέσα κι' έξω σπείρει. Κι' ό άνθρωπος λατρεύοντας χαρούμενος τή Φύσι, άντι λιθάνων και ψαλμούς το στρώνει 'στο μέθυσ.

Χαίρε, ό φύσις άπειρος, παντού σεμνή θεότης, κάθε καρδιάς ή άφωνη κι' άληθινή λατρεία! μαζί σου ζή, μακραίνεται κι' άνθει ή ανθρωπότης, έσύ έγέννησες θεούς κι' Ηλύσια Πεδία. Βροντάρ, άστράφτεις, έρχεσαι με πράσινο στεφάνι, ό άφρονός μας θυμασμός για ύμνος σου σου φθάνει.

Χαίρετε, Έρωτες και σείς, άντρα Μουσών και Χάρες, των ποταμιών Νεράιδες, Νυμφών τρελλά παιχνίδια, και σείς, ή χαριτρόβρυταις και τρυφεράς γαδάρης, που σάς κεντάρ ή έρωτας μέσ 'στα χλωρά γρασίδια.

Οί άγγελ' είνε ήμεροι, οί άγγελοι λυπούνται, Οί άγγελοι τόν άνθρωπον ποτέ δέν άπικρύνονται. εις τας πληγάς του βάλαμο σταλάζουν: γλυκύ, σύ όμως... σύ μ' εσπάραζεις, θεά μου φονική!

«Αρρήτων έπέων γλώσσης επικείσθω σφραγίς.» Δηλαδή όσα έχω να σου πώ δέν μπορώ να σου τώ πώ, επειδή και δέν λέγονται.

Σ' αγαπώ ως τόν θεόν μου, σ' αγαπώ όσον ούδεις θνητός δύναται ποτέ να σε αγαπήση, σ' αγαπώ ως άρναξ τήν άμνάδα, σ' αγαπώ τέλος όσον σύ δέν με αγαπάς.

Ειπέ μοι, θέλεις να φρονεθώ, θέλεις να μη υπάρχω πλέον;

Λαβήν όποιαν έπι σε δύναται ναχρη ή λύπη προς πλήρη εύτυχίαν σου, ειπέ μοι τί σου λείπει, και άν άρκη το αίμα μου να σου τώ προμηθεύση, ειπέ μου το, και δια σε προθύμως θέλει ρεύσει.

Άναμένο μετ' παλμών καρδιάς άπάντησιν, τήν δε σιγήν σου θέλω εξηγήςει ως θανατηφόρον τραύμα και τότε ζήσαι σύ.»

Πέμψας δια της μαύρης τήν επιστολήν εις τήν τουρ-

Πετάρησατε, πηδήσατε σ' αυτό το πανηγύρι και σείς, άγγούρια δροσερά, κουκιά, μαρούλια, τσίροι.

Χαίρετε, άνθρωποι και σείς, που γίνεται ένα ταίρι, πριν να γενούν οι άπροικοι των τετραπόδων γάμος, μες 'στα λουλούδια τρέχετε πιασμένοι χέρι χέρι, και εις έρώτων ήσυχο κυλίσετε ποτάμι. Στεφανωθήτε όλοι σας μ' άληθινά στεφάνια, λουλούδια 'στα σουρτουκιά σας, λουλούδια 'στα φουστάνια.

Άφήστε τους Βελόντηδες, αφήστε της Άδάμιας, κι' άξένοιαστοι γλεντίσατε σε κάθε περιβόλι, χορέψετε, άνυπανδραϊς και πανδρεμέναϊς ντάμιας, και σμίξετε άρσενικοί και θηλυκοί διαβόλοι. Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά... παντού δροσιά και χάρη, μάς προσκαλούν 'στην έκοχή ή Μάης κι, οι γαϊδάροι.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Ρωμαντικόν έπισόδιον.

Κόρη όρφανή πατρός, πατρίδα έχουσα τόν Πόρον του δημοφιούς Δουζίνα, ήρξτο νέου έργάτου, Ποριώτου και τούτου. Προίκα αυτής είχε το άφτιασίδοτον κάλλος της, τήν άρετήν της, τήν τιμήν της, και τήν προς τόν έραστήν της πίστιν. Όλοι αύται αι άρεται, δια τους εις κερδοσκοπικόν εμπόριον τόν γάμον άνυψώσαντας, γαμβρούς της έποχής μας, θα εξυγίζοντο ίσως με ήσωνα και του μπακαλιέρου άκρίβειαν: άλλά δια τόν ίπότην

κοπουλά μου άνέμενον άνυπομόνας άπάντησιν, όποτε έμαθον, ότι ό πασσάς επιστρέψας εκ Βάλου άνεχώρει κατεστυμμενος εις Δομοκόν πληροφορηθείς τήν του έλληνικού στρατού παρασκευαζομένην έξοδον.

Τήν αυτήν έσπέραν της άνχωρήσεως αυτού έλαβον πρόσκλησιν παρά της τουρκοπούλας μου όπως τήν επισκεφθώ και πάλιν εν τώ κήπω.

Με έτρωγον αυτήν τήν φοράν, κάτι υποψία, ύπονοι, δυσταγμοί, άμφισβολία.

Κ' ήθελα και δέν ήθελα να πάγω.

Έπι τέλους άπεφάσισα.

Η νύξ ήτο ζωφερά, μαύραι νεφέλαι επεκάλυπτον τόν όρίζοντα και ή σελήνη δια των ρωγμών αυτών επέχεεν ένίοτε το φώς αυτής άσθενές.

Άραιώς έπιπτον σταγόνες βροχής και άστραπαί μακρόθεν διέσχίζον τόν ουρανόν μετ' υποχώρου πατάγου.

Διελθών όχι άνευ φόβου στενωπούς τινας της πόλεως έφθασα πρό της έπιστίας θύρας του κήπου του κονακίου, ήν και έκρουσα έλαφρώς.

— Ποιός είνε; ήκούσθη γυναικεία άσθενής φωνή.

— Έγώ, που ξέρεις.

— Στάσου.

Παρήλθον λεπτά τινα και ή θύρα ήνοιχθη. Η μαύρη παρέρστη ένώπιόν μου μετ' μικρού φανού και με ένευσε να τήν ακολουθήσω, όπερ μηχανικώς έπραξα. Τήν φοράν

Ποριώτην, τοιαύτη προίξ, εκρίθη Ικανή δια τήν μέλλουσαν αυτου σύνευον.

Και ιδού αυτός πείθων τους γονείς, τους οικείους και φίλους περί της μελλούσης ευδαιμονίας του, καλει τήν ορφανήν κόρην μετ' της μόνης, ήν εν τώ κόσμω είχε, συντρόφου, της μητρός της, προς τέλεσιν των άρραβιώνων.

Και συνέρχονται εις τόν τίμιον του έργάτου οίκον οι συγγενείς πάντες, και εκεί, εν μέσω χαρής και εύφροσύνης, ό δακτύλιος άλλάσσεται, και οι τώως έρασταί, κκλουνται μνηστήρες.

Υπό τοιούτους οίωτους ό Ποριώτης νέος, άπέρχεται προς έργασίαν, εξ ής τ'α του μέλλοντος γάμου του να εξασφαλίση έσκόπει.

Άλλ' άλλα: μέν Βουλαί Ποριώτου, και άλλα εύλογιά κελεύει: ό Ποριώτης εκρίθη φορολογητέος, και ή εύλογία, όχι του παππα, άλλ' ή έπαρχτος εύλογιά, ή τό κάλλος εις άποστροφήν μεταβάλλουσα, τόν συλλαμβάνει.

Οι γονείς αυτού, τίμιοι Ποριώται, ου μόνον ν' αποκρύψωσι τόν πάσχοντα δέν έπειράθησαν, ως ίσως εύγενείς τινες θα έπραττον, άλλά τή αστυνομική αρχή προσελθόντες, εδήλωσαν ότι άσθενή υιόν έχουσιν εύλογίωτα. Και σπεύδει ή έξουσία προς προαλαβήν και μεταφοράν αυτού εις Κάνθαρον.

Άλλ' έντευθεν, άγων Ικανός προς μυθιστοριαν άρχεται. Η έξουσία εύρίσκειται πρό θεάματος συγκινήσαντος—έν επιτρέπεται ή λέξις—και αυτήν, άγνοούσαν τί να πράξη.

Ότ' ό εύλογίω άνετίθετο, ως μπκούλον άληθώς, εν τώ κάρφω, γυνή κεκαλυμμένην έχουσα το πρόσωπον, ρίπτεται παρά το πλευρόν του εύλογίωτος. Μάτην οι κλητήρες προσπαθούν ν' άποσπάσουν του εύλογίωτος τήν άγνωστον. Είχον ήδη γίνει οι δύο εις σάρκα μίαν, συνδεθέντες δια των παλμών της άγώς έρώσης καρδιάς των.

μ' εδήγησεν εις μικρόν ύλοπεκός κίοςκι, ούτινος άνοίξας τήν θύραν μεείσήγαγεν εν αυτ' κλεισας και πάλιν αυτήν δια κλειδός.

Παρέρχεται μία ώρα και ούδεις φκίνεται, δύο τρείς, θης άλλη φορά να κάμης καλλίτερα τόν έρωτα με παφθάνουν μεσάνυκτα, ξημερώματα και ουκ' ήν φωνή άνθρώπου, ουδέ σιαξ αυτού.

Άνέτειλεν ό ήλιος, φθάνει, παρέρχεται ή μεσημβρία, ό ήλιος άπέρχεται δύων, κ' έγώ νηστικός και διψασμένος περιεφερόμην άπελπις εν τώ κλωθ' εκείνω,

Ηλθεν ή νύξ και ούδεις έφάνη. Έξηντηλημένος έξάρωσα εις μίαν γωνίαν τουρτουρίζων άναθείς τ'ας ύστάτας μου άπέλπιδας έλπίδας τ'ω θε'ω.

Τήν δευτέραν τέλος ήμέραν ήκουσα μακρόθεν θροών γυναικείων συρομένων εμβάδων και μετ' όλίγον έσφάνησαν αι τρείς του πασ' όθωμανίδες έρχόμεναι ξεκαρδισμένα στα γέλοια. Έγώ σταυρώσας τ'ας χείρας έστην εν ικέτιδι θέσει θεώμενος αυτάς.

— Αί, έγινες καλά; μοι ειπε πρώτη ή τουρκοπούλα μου πλησιάσασα μετ' μειδιάματος στωπτικού.

Έμεινα σιγών.

Μετ' αυτήν πλησιάσασα ή μάλλον προβεβηκυία:

— Ηθέλαμε, ειπε, να σ' άσπάρωμε να πεθάνης εδ'ω

Άλλ' άγων νέος άρχεται, της έξουσίας άξιούσης να γνωρίση, τίς ή άγνωστος ή τήν ζωήν αυτης θύουσα ύπερ του εύλογίωτος. Και αποκλύπτεται τότε ευειδής κόρη, με σπινθηροβολουόντας μέλανας όφθαλμούς, ώραία τήν όψιν, χαρίεσσα καθ' όλα, ύγειεστάτη, μηδέ ποτε υπό της εύλογίας παθοΰσα.

Και υποχωρούν πάντες πρό του θεάματος τούτου, και πάλιν προχωρούν, της έξουσίας έννοούσης ν' απομακρύνη του εύλογίωτος άληθής κάλλος, ότε φωνή έμπνεομένη υπό της θελήσεως και του θάρρους, και της γενναίας αύταπαρνήσεως, εξ ής ό άληθής έρωσ.

Κ' έγώ μαζί του λέγει, κ' έγώ εις τόν Κάνθαρον. «Έάν αποθάνη αυτός, διατί να ζ'ω έγώ; ως είμαι τουλάχιστον μαζί του, να τόν νοσηλεύω, να του δίδω νερόν, άλλά μαζί του πάντοτε, πάντοτε μαζί του». Και καλύψασα αυθις το ώρατόν της πρόσωπον, έπεσε παρά το στήθος του εύλογίωτος, ή ώραία κόρη, και άπ'ήλθον άμφότεροι εις Κάνθαρον.

Και οι εύλογίωτες άνθ' ενός έγέγοντο δύο, άποτέλεσαντες ούτω άνθοδέσμην πρωτοφανή ίσως δια τ'α καθ' ήμας χρονικά!!

De Gabrieac

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΣ.

Φίλε κ. Μη Χάνεσαι.

Μοι ζητείς φίλε, φιλοφρόνως όλίγα περί επιδημίας και απολυμάνσεως. Θα φέρης βεβαίως εις μνήμην τήν ου-

μέσα από τήν πείνα, άλλά έχε χάρη που έσυλλογιστήκαμε ότι έπειτα θα είχαμε σκοτούρες να σε θάψωμε.

— Αυτό είνε, επανέλαβε ή τουρκοπούλα, για να μάσάδισες.

Έτήρουν σιγήν και έπνεα μένεα άνκαμένων τήν περι έμοϋ άπόρασιν, ότε είδον τήν μαύρην άνοίγουσαν μοι τήν θύραν. Σύρων μόλις τ'α βήματά μου έσπευσά να έξέλθω του κήπου δάκνων τόν γρόνθον μου άπειλητικώς.

Εις τήν πράξιν μου ταύτην αι όθωμανίδες άπέλυσαν κατόπιν μου τήν μαύρην. Έπ'ηρα το φύσημά μου εκτός της πόλεως, ένίοτε δε και τόρα άκόμη νομίζω, ότι με καταδιώκει ό μαύρος εκείνος γυναικείος διάβολος.

Παρήλθον δύο έτη, ότε δε πέρυσιν ως επιστρατος και έγώ κατέλαβον τήν Λάρισσαν άναίμακτως, ξεμπαμπούλωσα τήν πρώτην τουρκοπούλα που ξεμονάχισα και τήν φίλησα άρειμανίως.

Ήτο τούτο εκδίκησις.

Παλιάνθρωπος.

λομένην εκείνην εποχήν τῶν βακτριδίων, καὶ θὰ ἀνα-
 συχῆς δικαίως ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν σου καὶ μάλιστα
 τῶν ἀναγνωστῶν. Θὰ ἀναπολῆς βεβαίως ὅποσον πᾶ-
 ταγον ἐγέννα ὁ μικροκόσμος ἐκεῖνος ὑπὸ τὸ ὠπλισμένον
 ὄμμα τῶν σοφῶν καθηγητῶν, συνωθούμενος ὡσεὶ βαθὺ
 ἰλήθον καὶ ἐξορμῶν κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Παλλάδος.
 Καὶ θὰ ἐνθυμεῖσαι ἴσως πῶς ἄλλοι πάλιν ἀνεκάλυπτον
 αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἔκριμμα δη-
 λαδῆ αὐτὸ τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, ἐπὶ τῆς θαυμασίου
 πλάκῃ τοῦ μικροσκοπίου τῶν καὶ ἔχεις τὴν σκληρότη-
 τα νὰ ἐρωτῆς ἐμὲ, τί ἔγειναν ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ θησαυροί,
 ἂν θὰ ἔχωμεν ἐπιδημίαν, καὶ ἂν θὰ ἀπολυμανθώμεν;
 Καὶ ἐπιδημιῶν μὲν, φίλε, δὲν στερούμεθα καὶ τώρα ἀκό-
 μη μάλιστα π. χ. ἔληξε πρὸ ὀλίγου ἡ ἐπιδημία τῶν ἰκ-
 τῶν, ἡ τοσοῦτον συγκινησασα τὴν πόλιν, ἥδη ἔχομεν
 τὴν ἐπιδημίαν τῶν προνομιοῦχων τραπεζιτῶν, τὴν ἐπι-
 δημίαν τῶν αἰγῶν καὶ τῶν αἰγοφίλων βουλευτῶν, τὴν
 ἐπιδημίαν τῶν ἐνωτικῶν τῶν δύο κόλπων (τῶν θαλασ-
 σίων), τὴν ἐπιδημίαν τῶν Βελετζίστων, τῶν ἐπιτροπῶν,
 καὶ τόσας ἄλλας· πλὴν τῆς ἀπειλούσης καὶ πάλιν ἐκεί-
 νης μεγάλης καὶ τροπαιοφόρου, περὶ ἧς ἐπεθύμουν νὰ εἴπω
 τινα, ἀλλ' εἰς ἄλλοτε. Ἄλλ' ἡ ἀπολύμανσις; Ἐχε φίλε
 πίστιν εἰς τὴν ἀπολυμαντικὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ κι-
 σμέτι. «Ἐχεις γράσι ἔχεις γνώσιν», ἔλεγον οἱ σοροὶ ἡμῶν
 πατέρες. Τὰ δὲ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας τὰς ἐδω-
 κε βεβαίως ὁ Θεὸς πρὸς παρηγορίαν τῶν πτωχῶν πνευ-
 μάτων, καὶ ἵνα κατγγίνωνται ταῦτα περὶ τὴν ἀνύερεσιν
 τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, ἀφίνοντες οὕτω τοὺς γνωστικοὺς
 ἡσυχῶς περὶ τοῦ Πακτωλοῦ τῶν. Ἄλλως ὑπάρχει ἰλήμη
 καὶ ἰλήμη, οὐδὲ φρονῶ ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀπολυμανθῆ
 χώρα τις, ἐὰν δὲν ἀπολυμανθῆ ἰλήμη δὲ, ὡς καλῶς γι-
 νώσκεις, ἐστὶν ἡ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκρινόμενη ὕλη, ἡ
 συγκολλησασα τὰ βλέφαρα, ἡ συγκλείουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς

καὶ διασκοτίζουσα τὴν ὄρασιν· οὐδὲ εἶναι δυνατόν τότε
 νὰ βλέπῃ τις τὴν μίαν, ἐὰν φέρῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν
 ἄλλην.
 Ἄλλὰ πῶς καὶ διατί, θὰ με ἐρωτήσης ἴσως, φέρομεν
 τὴν ἄλλην; Προσφύε; ὑπόδειγμα πρὸς τοῦτο θὰ σοὶ φέρω
 ἐν πρόχειρον, τὸ ἀπασχολοῦν σήμερον τὴν βουλὴν τῶν Ἑλ-
 λήνων. Ὑπάρχει νόσος τῶν ἀνθρώπων ψώρα καλουμένη,
 ἥτις εἰς οὐδὲν ἄλλο ὀφείλεται ἢ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος ἐπιδημίαν καὶ ἐπινέμῃσιν ἀπείρου ἀριθμοῦ μικρῶν
 ζωύφιων, τοῦ ἀκέρους λεγομένου καὶ λυμαινόμενου τὸ
 δυστυχεῖς ἡμῶν σκῆνωμα· πρὸς τὸ ἄκαρι τοῦτο ὁμοιά-
 ζουν ἀπαράλλακτα αἱ αἰγες, ἡ ψώρα δηλ. αὕτη τῶν
 δασῶν καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, αἱ καταστρέφουσαι
 πᾶσαν βλάστησιν καὶ ἐκμυζῶσαι πᾶσαν ἰκμάδα τοῦ ἐδά-
 φους καὶ καθιστῶσαι τοῦτο αὐχμηρὸν, φαλακρὸν καὶ ψω-
 ραλέον. Ἦδη θὰ κατέχῃς ἴσως τὸν μίτον ἢ τὴν βίβλον
 γενέσεως τῆς λήμης; αὐχμηρότης, ἀνομῆρα, ξηρότης ἐδά-
 φους, κονιορτὸς, λήμη. Ἄλλὰ θὰ με ἐρωτήσης ἴσως καὶ
 τίς ἀγαπᾷ τὸ ἄκαρι τοῦτο; — Οἱ αἰγοφίλοι τῆς βουλῆς,
 φίλε. — Ἄλλὰ πῶς τοῦτο; — Similia Similibus. — Δηλαδῆ:
 Ὑπῆρξεν ὡς ἐνθυμεῖσαι ἐποχὴ καθ' ἣν οὗτοι ἦσαν τὸ ἄ-
 καρι τῆς πολιτείας καὶ τῶν ταμείων, ἥδη φυσικώτατα
 συμπαθοῦν οὗτοι πρὸς τοὺς καλοὺς ἐκεῖνους συντεχνίτας
 καὶ συντρόφους. — Θὰ παρεξενευθῆς δ' ἴσως ἐὰν με ἀ-
 κούσης καὶ ἐμὲ αἰγοφίλον. Ἄλλὰ πῶς τοῦτο; Διότι ποσ-
 τιμῶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ πρὸς καιρὸν τὸ ἄκαρι τοῦτο τῶν δα-
 σῶν ἀπὸ τὸ ἄκαρι τῆς κοινωνίας.

Ἐρωθε
 Doctus

2 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 2
 ΠΕΝΤΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
 I
 ΕΚΛΟΓΗ ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ

(*13. 2010. 286)

Ὁ Ἅγιος Θωμᾶς εἶχεν ἔλθει μαζὺ μου εἰς τὸν Παρά-
 δεῖσον.
 — Πῶς; τῷ εἶπον· τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν συνέβη ἄλ-
 λην φορᾶν; Αἱ γυναῖκες ποῦ παίρουν δύο ἀνδρας δὲν
 εἶνε σπάνιαι εἰς τὴν γῆν.
 — Βεβαίαι· ἀλλὰ πρωτοφανές, ὅπως διόλου πρωτοφα-
 νές πρᾶγμα εἶνε δύο σύζυγοι νὰ δείχνουν τέτοια λύσσα
 διὰ νὰ ξαναπάρουν πίσω τὴν γυναῖκά των. Συνήθως, εἰς
 τοιαύτας περιστάσεις, ὅταν εἶνε δύο οἱ σύζυγοι, μαλό-
 νουν ποῖος θὰ τὴν ξεφορτωθῆ τὴν γυναῖκά του.
 — Καὶ ὅταν εἶνε ἀνάποδα ἡ δουλειά, ὅταν δηλαδῆ
 αἱ γυναῖκες εἶνε δύο καὶ ὁ ἀνδρας ἕνας;
 — Ὡ! τότε τὸ πρᾶγμα εἶνε ὅπως διόλου διαφορετικὸ
 αἱ γυναῖκες γίνονται μαλλιὰ κουδάρια ποῖα θὰ ξαναβῶν
 εἰς τὸ χεῖρ τὸν ἀνδρα. Αἱ γυναῖκες εἶνε λυσασμέναι γιὰ
 ὑπανδρεία, κ' ἐδῶ ἀκόμη εἰς τὸν Παράδεισον.
 Ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ διεκόπη αἰφνης ὑπὸ κρυ-

γῆς ἰσχυρᾶς, ἣν ἐξέπεμψε τὸ πλῆθος τῶν μακαρίων· αὐ-
 Παντοδύναμος! Ὁ Παντοδύναμος! Ἄληθως, ὁ Παντο-
 δύναμος ἦτο. Παρήρξατο ἐκεῖθεν, τυχαίως ἤκουσε θόρυ-
 θον καὶ ἐπλησίασε.
 Εἶνε ὄνειρον ὅλα αὐτὰ, ὄνειρον, μὴ τὸ λησμονῆτε, δι'
 ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
 Ὁ Παντοδύναμος ἦτο ἀπαράλλακτος μετὰ τὸν Παντο-
 δύναμον τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς. Περιβαλλόμενος ὑπὸ μα-
 γάλου φαιού νέφους, μακρὰν λευκοτάτην φέρων γενειάδα,
 εἶχε θαυμασίαν τινὰ ἔκφρασιν ἐπιεικειᾶς καὶ ἀγαθότη-
 τος, ἦτο Ζεὺς τις ἐνάρετος καὶ ταπεινός.
 Σταματᾷ. Ἐρωτᾷ. Τῷ διηγούνται τί συμβαίνει.
 — Ἀπλούστερον πρᾶγμα ἀπ' αὐτὸ γίνεται ποτέ; λέ-
 γει. Διατί ἡ κυρία ἦλθε ἐδῶ; Διὰ νὰ ἀνταμειφθῆ διὰ
 τὴν θρησκευτικὴν τῆς διαγωγὴν καὶ τὰ χριστιανικὰ τῆς
 αἰσθητάματα. Ἐχει δικαίωμα λοιπὸν ν' ἀπολαύσῃ τὴν με-
 γαλιετέραν, τὴν ὑψηλοτέραν εὐτυχίαν. Ἄς ἀπορασίῃ
 μόνη τῆς, καὶ ἄς ἐκλέξῃ ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς κυρίους
 ὅποιον τῆς ἀρέσει.
 — Ἄλλὰ, εἶπεν ὁ Παῦλος, ὁ ἄλλος, τί θὰ γείνη;
 — Τί θὰ γείνη; ἀπήνησεν ὁ Παντοδύναμος, μεγάλη
 δουλειά τί θὰ γείνη ὁ ἄλλος. Ἐδῶ εἰς τὸν Παράδεισον
 ἔχομε χιλιάδες γυναῖκας τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν ἔρχεται
 νὰ ζητήσῃ. Τοῦ δίδω μιὰ ἀπ' αὐτάς. Ἐλάτε, κυρία,
 μὴ χάνομεν καιρὸν. Ἀποφασίσατε. Ἐκλέξατε.
 Ἡ Ἰωάννα ἀκίνητος, σιωπηλῆ ἔστατο μεταξὺ τῶν

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑ

VIII

Πιθανόν τὸ πνεῦμα, ὅπως τὸ ἀκούει τις ἐν τῷ κόσμῳ,
 νὰ μὴ εἶναι τὸ ἀληθές πνεῦμα. Δυνατὸν εὐφυῆς ἀνὴρ νὰ
 μὴ διακρίθῃ ἐν αἰθούσῃ. Τὸ πνεῦμα, ὅπερ πρέπει τις νὰ
 ἔχῃ ἐν αἰθούσῃ, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι μέγα, ὅπως αἱ
 variatinos μουσικοὺ δὲν ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθῆ μουσικὴν.
 Τὸ πνεῦμα χρειάζεται τόπον, ἐλευθερίαν, ἀντικείμενα,
 λόγον τινα ὑπάρξεως, ὃν ὁ λοιπὸς κόσμος δὲν δύναται νὰ
 τῷ παρέξῃ. Ἐν αἰθούσῃ πρέπει νὰ φλυαρῆ τις μόνον· νὰ
 ὁμιλῆ θὰ ἦτο σχολαστικόν. Καὶ ἵνα φλυαρῆ τις καλῶς ἐν
 αἰθούσῃ, πρέπει νὰ μὴ ἔχῃ ἢ νὰ μὴ διδῇ μείζονα ἔντασιν
 εἰς τὴν φωνὴν του.
 Ἐχειν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἢ μᾶλλον ἔχειν πνεῦμα
 κατὰ τὸν κόσμον εἶναι κατέχειν τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν,
 εἶναι ἔχειν ὅ,τι καλοῦσι προτέρημα ἐπίζηλον. Οὐχ ἥττον
 πλεονέκτημα δὲν εἶναι, πολὺ δ' ὀλιγώτερον ἀξία.
 Τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου δὲν εἶναι ἀνωφελές εἰς ἀνδρα
 βλέποντα τὸν κόσμον, εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον εἰς γυ-

IX

Γυνὴ καὶ μάλιστα γυνὴ πολὺ εὐφυῆς οὐδέποτε νομίζει
 ἐαυτὴν ἐντελῶς ἀσχῆμον. Ὅσον ἀγγίλους δὲ καὶ ἂν ἡ
 ἀσχῆμος γυνὴ, οὐδέποτε εἶναι ἀρκούντως εὐφυῆς, ὅπως

δύο συζύγων τῆς· οἱ δύο οὗτοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀποτεινό-
 μενοι πρὸς αὐτὴν ἐναλλάξ, ὡς ἐν ταῖς κωμωδίαις, προσε-
 πάθουν νὰ εὐρωσι τὰς καταλληλοτέρας, λέξεις ὅπως σύ-
 ρωσι πρὸς ἐαυτὸν ἕκαστος τὴν καρδίαν τῆς συζύγου του.
 — Ἐνθυμεῖσαι; ἔλεγεν ὁ Παῦλος, σ' ἐπῆρα καὶ δὲν εἶχες
 παρὰ μόνον τριακόσιαις χιλιάδες προίκα.
 — Καὶ δὲν εἶχες οὕτε λεπτὸ ὅταν ἐγὼ, κατόπιν, σὲ πῆ-
 ρα. Ἡ προίκα σου εἶχε κατακυλιῆσαι εἰς φουστάνια καὶ
 καπέλα καὶ ὁ κύριος εἶχε στραγγίσει τὴν κάσσα του ἔς
 τὴ λέσχη καὶ ἔς τὰ ἄλογα.
 — Μόνον τριακόσιαις χιλιάδες εἶχες, καὶ εἰμποροῦσα
 νὰ πάρω τὴν Ἑλένη ποῦ εἶχε ἐν ἑκατομμύριον.
 — Ναί μὲν, ὁ πατέρας σου μοῦ εἶπε: «Ἐκκαθίδω ἄλ-
 λαις τριακόσιαις χιλιάδες προίκα εἰς τὴν κόρη μου»
 ἀλλὰ μ' ἐπλήρωσε μετ' ὀλίγου ἐνὸς μεταλλουργείου, αἱ
 ὁποῖαι μετοχαί, εἰς διάστημα δεκακοτῶ μηνῶν κατήν-
 τισαν ν' ἀξίζουσιν δεκατέσσαρες χιλιάδες ἀντὶ τριακό-
 σιαις.
 — Ἐμένα δὲν μ' ἐννοιαζε σταλιά διὰ χρήματα. Ἐγὼ
 ἔλεγα πάντα: «Ἄν πανδρευθῶ, θέλω νὰ πάρω τὴν πεῖο
 ὄραϊα καὶ τὴν πεῖο εὐμορφονδυμένη γυναῖκα τοῦ Παρι-
 σίου» Γι' αὐτὸ, σ' ἐκλέξα, Ἰωάννα.
 — Δεκατέσσαρες χιλιάδες! μόνον δεκατέσσαρες χιλιά-
 δες ἐπῆρα! . . . Καὶ ἐν τούτοις σοῦ ἀρνήθηκα καμμια φορὰ
 νὰ πληρώσω τοὺς λογαριασμοὺς τῆς μοδίστρας σου; Ἦσαν
 φοβεροὶ ἐν τούτοις αὐτοὶ οἱ λογαριασμοί. Ἐνθυμοῦμαι ἀ-
 κόμη ἕνα ἀπὸ δέκα ἐπτὰ χιλιάδες φράγκα.
 — Καὶ ἐγὼ; ἐγὼ ἐπλήρωσα εἰκοσι τριῶν χιλιάδων
 λογαριασμόν. Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν εἶχα, ὅπως ὁ κύριος, τετρα-
 κόσιαις χιλιάδες εἰσόδημα· ἀλλὰ ὑπερηφανεύομην τόσον
 διὰ τὴν εὐμορφίαν μου, Ἰωάννα, καὶ διὰ τὸν κρότον ποῦ
 ἔκαμεν αὐτὴ ἡ εὐμορφία εἰς τὸν κόσμον! Ἡ πολυτέλειά
 σου ἦτο τὸ μεγαλιετέρον μου καύχημα καὶ ἡ μεγαλι-

τέρα μου φροντίς. Τί ἀμαξίαι! Τί ἄλογα! Τί οἰκοστο-
 λαίς διὰ τοὺς λακέδες! Καὶ ἡ κῆμαρά σου ποῦ σοῦ τὴν
 ἐστρωσα μετ' ἀπλάζι κερκασί! Καὶ ἐπειτα θεωρεῖα, θεωρεῖα
 εἰς ὄλαις ταῖς πρώταις παραστάσεις. Τριακόσια φράγκα
 ἐπλήρωσα διὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἐνὸς δράματος ποῦ
 τὸ σφύριξαν.
 — Διὰ θεωρεῖα ὁμιλεῖ, διὰ θεωρεῖα! Καὶ πρὶν ἀκόμη
 γίνω σύζυγος, ἐγὼ, κύριε, τὰ πλήρηνα πάντοτε τὰ θεω-
 ρεῖα. Ἡ πρώτη παράστασις τοῦ μικροῦ Φάουστ μ' ἐκό-
 στισε τετρακόσια φράγκα, καὶ ἔδωκα πεντακόσια φράγκα
 τῷ 1868 διὰ τὴν εὐεργετικὴν τῆς Πάττης.
 — Καὶ τὴν ἡμερομηνίαν ἀκόμη! Καὶ τὴν ἡμερομηνίαν
 θυμάται! Ἄλλ' ἐτρώγατε πέντε φορὰς τὴν ἐβδομάδα εἰς
 τὸ σπῆτί μου, κύριε, ἀλλὰ ἐστρωμονόσασθε εἰς τὰ θεω-
 ρεῖά μας εἰς τὸ Ἰταλικὸ θέατρον καὶ εἰς τὸ Μελοδραμμα,
 καὶ τότε κάμνετε τόσον θόρυβον γιὰ δύο τρία κηφοθεω-
 ρεῖα ποῦ ἐπροσφέρατε εἰς τὴν γυναῖκά μου;
 — Δύο τρία! . . . Ἄλλὰ μετὰ τὴν ἀλήθειαν, τοιαῦται
 λεπτομέρειαι εἶνε ἀνάξια καὶ νὰ τὰς λέγῃ κανεὶς! . . .
 — Κι' ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, εἶπεν ὁ Παντοδύναμος, ὁ-
 σις ἐν τῷ συννέφῳ του ἤρχισε ν' ἀνυπομονῆ. Με λίγα
 λόγια, κύριοι, με λίγα λόγια, καὶ σεῖς κυρία, πᾶς παρα-
 καλῶ, ἀποφασίσατε.
 Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἔμενον ἀπαθῆς καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἔ-
 λεγον, ἔλεγον, ἔλεγον, ἀδιακόπως.
 — Ἐνθυμεῖσαι; ἔλεγεν ὁ Παῦλος. Διὰ σὲ κατέστρεψα
 τὸ μέλλον μου. Ἐδῶκα τὴν παρτίτησίν μου ἀπὸ λογα-
 ροῦ τῶν οὐσσάρων, διότι δὲν ἠθέληες ν' ἀφήσης τὸ Παρί-
 σι καὶ νὰ ἐλθῆς μαζὺ μου ἐκεῖ ὅπου με ἔστειλαν φουρᾶ.
 — Κ' ἐγὼ ποῦ τὰ ἐσυμβίβασα μετὰ τὴν αὐτοκρατορίαν
 διὰ τὴν ἀγάπην σου; . . . Ὁ κύριος σὲ ἔστειρε εἰς ὅλα
 τὰ ὑπουργικὰ σαλόνια, εἰς ὅλους τοὺς ἐπιστήμους χοροὺς,
 εἰς ὄλαις ταῖς παραστάσεις τοῦ Παλατιοῦ. . . . Αὐτὰ τὰ

λάβη πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν δυσμορφίαν της, καὶ οὐδεμία ἤθελε δεχθῆ ἢ ἀνταλλάξῃ τὸ πνεῦμά της, δηλ. μόνιμον πλεονέκτημα, ἀντὶ ἐφημέρου ὀλίγων ἐτῶν καλλονῆς.

X

Ἡ δυσμορφία εἶναι ὡς ἡ κηλὶς τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος, ἢν τὸ ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος δὲν ἠδυνήθη

ν' ἀποπλύνῃ, καὶ ἥτις ἔμεινεν ὁρατὴ ἐπὶ τῆς μορφῆς της. Δὲν δύναται νὰ τὴν συγκαλύψῃ διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος ἢ ἀσχίμος κακία εἶναι δις ἀπεχθής. Εἶναι δυσμορφία τῆς ψυχῆς προστιθεμένη εἰς τὴν τοῦ σώματος.

Fleur-d'amour.

πράγματα σὲ διεσκέδαζαν . . . Δὲν ἠθέλησες νὰ τ' ἀφήσῃς καὶ, πρὸς μέγα σκάνδαλον ὄλων τῶν ἰδικῶν μου, συγκατετέθειν νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸ Παλάτι. Ἐγὼ εἰς τὸ Παλάτι, ἐμπρὸς εἰς ἕνα . . . Ναπολέοντα!

— Δὲν ἐπιτρέπονται τὰ πολιτικὰ, δὲν ἐπιτρέπονται, καὶ πρὸ πάντων δὲν ἐπιτρέπονται κακαὶ ἐκφράσεις διὰ τὸν Ναπολέοντα τὸν τρίτον, ὁ ὅποιος ἦταν ὁ στύλος τοῦ Πάπα καὶ τῶν παπᾶδων.

— Ἐγὼ δὲν ὀμιλῶ πολιτικὰ, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἐγὼ ἔχω πειστικώτερα ἐπιχειρήματα. Αἱ, Ἰωάννα, ἀγκαπητή μου Ἰωάννα ἐνθυμεῖσαι . . . ὦ! . . . ὁ ἔρωσ μας! . . .

Ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ πρῶτος, ἐγὼ! . . . Ἐνθυμεῖσαι τοὺς μακροὺς μας περιπάτους, τὸ ἑσπέρας, εἰς τὸ δάσος; ἐπηγάναμεν σιγὰ, σιγὰ, πολὺ σιγὰ, εἰς τὰ μικρὰ μονοπάτια, καὶ ἀκουμποῦσες τὴν κεφαλὴν σου ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον μου! . . . ἐπειτα τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας, εἰς τὰς ἔξ, ἀνεχωρήσαμεν μόνοι, οἱ δύο μας, μετὰ τὴν ἁμαξά. Ἐρθίσσαμεν εἰς τὸ μέγαρόν μου τὰ μεσάνυκτα. Ἐνθυμεῖσαι τί κρῶ ἐκάνει; Ὁ κάμπος ἦτο κατὰλευκος σάν τὸν πέπλον σου. Καὶ τί φωτιά ἤνυραμε εἰς τὸ μέγαρόν! καὶ πῶς ὄλα σιωποῦσαν τριγύρω μας καὶ ἡμεῖς ἀκόμη! καὶ εἰς ποῖαν ταραχὴν εὐρισκόμεθα, ὀλομόναχοι, οἱ δύο μας! . . .

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, ὑπέλαβεν ἀποτόμως ὁ Γεώργιος, τοιαῦται ἀναμνήσεις δὲν ἔχουν τὸν τόπον τῶν αὐτῆν τὴν στιγμήν.

— Πιθανόν, κύριε, ἀλλ' ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνθυμισῶ εἰς τὴν γυναῖκα μου . . . νὰ τῆς εἰπῶ τὴν ἀγάπην μου, καὶ νὰ τῆς εἰπῶ προσέτι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μου. Ποῖος ἄλλος θὰ εἶχε τὴν ἰδικὴν μου ἐμπιστοσύνην; Ποσοὶ ἄνθρωποι ἦλθαν κακεντρεγῶς καὶ μοῦ εἶπαν «Πρόσεχε καλὰ τὸν Γεώργιον» — Γεώργιος ἦταν ἡ εὐγενεῖα τοῦ ἀπ' ἐδῶ—πρόσεχε καλὰ τὸν Γεώργιον. Σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, τὸ ξεῦρομέν' ἀλλ' ἀγαπᾷ πρόσωπόν τι περισσότερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ σὲ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶνε ἡ γυναῖκά σου.» Ἄλλ' ἐγὼ περιεφρόνησα ὄλας αὐτὰς τὰς διαδόσεις.

— Κ' ἐγὼ τὴν ἐδοκίμασα τὴν ἐμπιστοσύνην, κύριε. Ἀργότερα, κατόπιν σας, ὅταν ἔγεινα κ' ἐγὼ σύζυγος, αἱ συκοφαντίαι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πύξουν. Διὰ τὸν Ἀντωνάκη μοῦ ὀμιλοῦσαν καθ' ἡμέραν, εἰς ἐμένα, διὰ τὸν Ἀντωνάκη, τὸν καλλίτερόν μου φίλον· τί κουταμάρα!

Παρετήρησα κάλλιστα ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐλαφρὸν ἀνασκίρτημα, ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνάκη. Ἐγὼ τὸ παρετήρησα· ὁ Γεώργιος ὅμως δὲν παρετήρησε τίποτε καὶ ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ὅταν ὁ Ἀντωνάκης ἐρονεύθη εἰς τὸ Μεζικόν, ὅταν μαθοῦσα τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν εἰδήσιν ἡ ἀγαπητὴ μου σύζυγος ἐξεδήλωσε τὴν λύπην της ἐλευθέρως καὶ ζωηρῶς, τὴν λύπην της τὴν τόσον φυσικὴν, ἔλαβον μίαν κακοηθεστάτην ἀνώνυμον ἐπιστολήν: «Ἡ σύζυγός σας περισσότερο ἔκλαυσε τὸν φίλον παρ' ὅσον θὰ ἔκλαιε

τὸν σύζυγον». Ποτὲ δὲν σὰς ἔκαμα λόγον περὶ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Σὰς νὰ ὑποπτευθῶ! τὸν Ἀντωνάκην νὰ ὑποπτευθῶ!

— Ποῖος εἶν' αὐτός ὁ Ἀντωνάκης τὸν ὅποιον ἀνακατεύετε τώρα μετὰ τὴν ὑπόθεσιν; ἀνέκραξεν ὁ Παντοδύναμος. Μήπως εἶνε τρίτος σύζυγος αὐτός, ὁ Ἀντωνάκης; Μὰ τὴν πίστιν μου ἀρχίζω νὰ τὰ χάνω.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, Παντοδύναμε, μίαν μύνην, καὶ καλὴν. Τὴν ἡμέραν ποῦ ἐστεφανώθη τὴν κυρίαν, ἕνας παπᾶς, ἕνας καθὼς πρέπει παπᾶς, μοῦ εἶπε φανερὰ φανερὰ ἀφ' οὗ μοῦ ἐδιάβασε ταῖς εὐχαῖς ὅτι ἡ ἐνωσίς μας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν εἶνε προσωρινὴ καὶ ὅτι θὰ ἐνωθοῦμεν μὴ γιὰ πάντα εἰς τὸν οὐρανόν.

— Καὶ εἰς ἐμένα, Παντοδύναμε, ὑπέλαβεν ὁ Παῦλος, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἕνας δεσπότης, τ' ἀκούσατε, ὄχι ἕνας παπᾶς ἀπλοῦς, ἀλλὰ ἕνας δεσπότης, ἕνας μητροπολίτης—μοῦ εἶπε μετὰ τὰ ἴδια λόγια, ὅτι θὰ εἰμεθα γιὰ πάντα ἠνωμένοι εἰς τὸν Παράδεισον μετὰ τὴν Ἰωάννα μου.

— Τὰ πράγματα μπερδεύονται πολὺ, ἐπιθύρσειεν ὁ Παντοδύναμος, μπερδεύονται παρὰ πολὺ. Οἱ ἀντιπρόσωποι μου εἰς τὴν γῆν φέρνονται πολλάκις πολὺ ἀσυλλόγιστοι. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, κυρία, ὀμιλήσατε καὶ σεῖς, εἰς σὰς μένει ἡ ἐκλογή, ἀποφασίσατε.

Καὶ τότε ἡ νεκρὰ γῆρα περιπόρφυρος καὶ λίαν συγκινημένη:

— Ἄν ἔχετε τόσον μεγάλην κλωσύνην, ὅσην λέγετε, Θεὲ, δόσετέ μου τὴν ἄδειαν, νὰ τὰ ταιριάσω μετὰ τὸν κύριον Ἀντωνάκη ὅστις εἶνε ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σύννεφον πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ μοῦ κάνει νεύματα πρὸ ἐνὸς τετάρτου τώρα.

Ἐστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησα πραγματικῶς τὸν Ἀντωνάκη ὅστις πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐν τῷ μικρῷ του σύννεφῳ ἐξετέλει ἐρωτικωτάτην καὶ ἐκφραστικωτάτην παντομίαν.

Καὶ ἄλλος φίλος, ὁ Σερικούρτ! Ἡ θελκτικὴ ἐκείνη κωλομένη ἦτο προσωρισμένη, τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ καθίστῃ εὐδαίμονας τοὺς φίλους μου μέχρι τῆς αἰωνιότητος, καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Πῶς δὲν μοῦ τὸ ἐλέγετε ἀμέσως; ἀπεκαίθη ὁ Παντοδύναμος. Ἐτσι παύει ἡ φιλονικεῖα. Συμβιβαστέ τα μετὰ τὸν Ἀντωνάκη. Τί θέλω ἐγὼ; νὰ εἰσθε εὐτυχῆς εἰς τὸν Παράδεισον, ἀφ' οὗ εἰς τὸν κόσμον ἦσθε καλὴ χριστιανή.

Καὶ εἰς αὐτὸ ἐπάνω ἐξύπνισα ἐκπληκτος ἔξαφνα τὸσον ζωηρὰ καὶ ἀνέλπιστον μοῦ ἐφάνη τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἀπὸ στόμα τοῦ Παντοδύναμου.

κατὰ τὸν Ludovic Halevy

Ἰουλιανός.